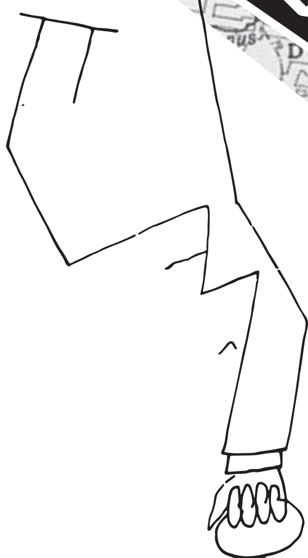
έκδοση δρόμου
ANTIFA COMMUNITY
Μάρτιος '18
#28

Μόνο για τους ισχυρούς
η ιστορία είναι μια γραμμή
προς τα πάνω,
όπου το σήμερά τους
είναι **πάντα** ο κολοφώνας.
Για τους από κάτω,
η ιστορία είναι μια ερώτηση
που μπορεί να απαντηθεί μονάχα
αν κοιτάζουν προς τα πίσω
και προς τα εμπρός
ώστε να δημιουργούν
νέες ερωτήσεις.

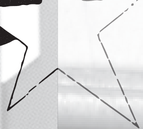

Το antifa community είναι μια σταθερή συνάντηση αντιφασιστικών εγχειρημάτων που ζει και αναπνέει στις γειτονιές και το κέντρο της Αθήνας με στόχο τη συλλογικά οργανωμένη δράση ενάντια σε κάθε κρυφό και φανερό φασισμό.

Το antifa community κάνει προβολές, "στήνει" συναυλίες, γράφει συνθήματα, κολλάει αφίσες, μοιράζει προκηρύξεις, οργανώνει διαδηλώσεις και αξιοποιεί όποιο μέσο κρίνει αναγκαίο στον καθημερινό αγώνα ενάντια στον φασισμό.

Το έντυπο που κρατάς στα χέρια σου είναι ένα από αυτά τα μέσα, το οποίο γράφεται, μορφοποιείται, διπλώνεται, πληρώνεται, και μοιράζεται από τους συντρόφους και τις συντρόφισσες του antifa community. Οποιεσδήποτε σκέψεις, ιδέες, γνώμες, προτάσεις για το έντυπο και το μοίρασμά του είναι όχι μόνο ευσπρόδεκτες αλλά και αναγκαίες.

επικοινωνία: antifacommunityzine@yahoo.gr

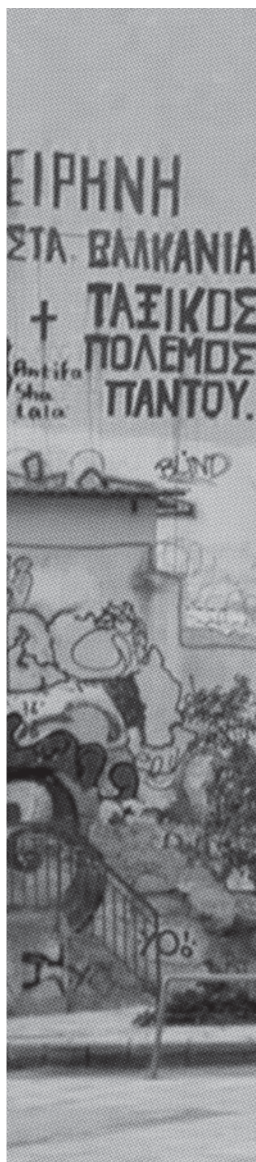

Στη γειτονιά μας κυκλοφορούμε.

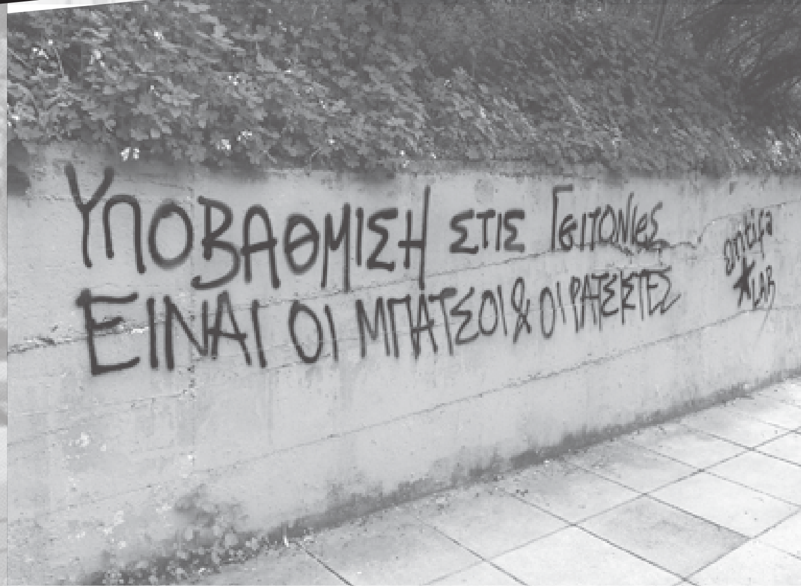
Στη γειτονιά μας
μισήσαμε τους φασίστες
και αγαπήσαμε
στις πλατείες της.
Στη γειτονιά μας
τσακωθήκαμε
με τα αφεντικά μας
και βάψαμε
κάθε γωνιά της.
Για να ξέρουν
οι περαστικοί και οι
νοικοκυραίοι ότι

δεν έχουμε σκοπό να τους την αφήσουμε.

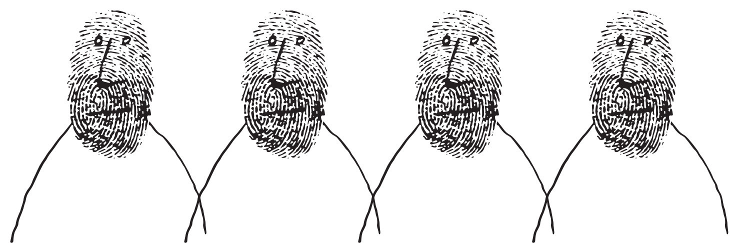

ΜΑΚΕΔΟΝΙΕΣ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΠΟΛΛΕΣ
ΕΘΝΟΜΑΛΑΚΙΑ ΟΜΩΣ ΜΙΑ

ΔΩΡΟ
ΕΝΑ ΦΕΡΕΤΡΟ
ΓΙΑ ΚΑΘΕ
ΠΑΤΡΙΩΤΗ!!

ΔΕΞΙΟΣ 'Η ΑΡΙΣΤΕΡΟΣ,
Ο ΠΑΤΡΙΩΤΙΣΜΟΣ
ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΚΑΤΑΦΥΓΙΟ
ΤΩΝ ΚΑΝΙΒΑΛΩΝ!

ΒΑΛΚΑΝΙΟΙ
ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΟΙ
ΑΔΕΡΦΙΑ ΜΑΣ!

ΔΙΑΒΑΤΗΡΙΟ

Δεν με αναγνώρισαν μέσα στις σκιές
που ρουφάνε το χρώμα μου σε αυτό το διαβατήριο
Και γι' αυτούς οι πληγές μου είναι εκθέματα
για κάποιο τουρίστα που του αρέσει να μαζεύει φωτογραφίες
Δεν με αναγνώρισαν,
Α... μην αφήνετε
την παλάμη μου χωρίς τον ήλιο
Γιατί τα δέντρα με γνωρίζουν
Μην με αφήνετε χλωμό σαν το φεγγάρι!

Όλα τα πουλιά που ακολούθησαν την παλάμη μου
μέχρι την πόρτα του μακρινού αεροδρομίου
όλα τα χωράφια
όλες οι φυλακές
όλες οι λευκές ταφόπλακες
όλα τα συρματοπλέγματα όλων των συνόρων
όλα τα μαντήλια που αποχαιρετούσαν
όλα τα μάτια
τα είχα μαζί μου,
αλλά δεν τα συμπεριλάβανε στο διαβατήριο μου.

Μου αφαίρεσαν το όνομα και την ταυτότητα;
Σε γη που έθρεψα με τα ίδια μου τα χέρια;
Σήμερα γέμισε τον ουρανό
η κραυγή του Ιώβ:
Μην με τιμωρήσετε ξανά!
Κύριοι, Προφήτες,
μην ρωτάτε τα δέντρα να σας πούν τα ονόματά τους
μην ρωτάτε τις κοιλάδες ποια είναι η μάνα τους.

Από το μέτωπό μου εκτοξεύεται μια λάμα από φως
και από το χέρι μου αναβλύζει το ποτάμι
Έχω για ταυτότητα τις καρδιές των ανθρώπων
Οπότε μπορείτε να το πάρετε το διαβατήριο μου!

Mahmoud Darwish
Παλαιστίνιος Ποιητής

Ζούμε ανάμεσα τους....

Άμα έχεις παραμυθιαστεί ότι έχεις κόψει το κάπνισμα φχαριστιέσαι τα τσιγάρα. Τραβάς μια γερή τζούρα να φτάσει ο καπνός μέχρι τις πατούσες και μετά ξεφυσάς πέντε έξι περιποιημένα δαχτυλίδια λες και είσαι ο Μάρλον Μπράντο στο «Λιμάνι της αγωνίας». Και χαζεύεις, χαζεύεις τα πάντα ατελείωτα. Εκεί λοιπόν που έχω αράξει στη Λουκάρεως και είμαι έτοιμος να τραβήξω τη δεύτερη τζούρα, πέφτει το μάτι μου σε εκείνον. Ο οποίος είναι καλοζωισμένος, σχεδόν αθλητικός, αλλά, κινείται αργά, απελπιστικά αργά, τόσο αργά που το σκυλί που σέρνει με ένα λουρί νομίζεις πως είναι έτοιμο να το κόψει στον ύπνο σε κάθε πλάκα του πεζοδρομίου. Πάει, πάει, πάει, και μέχρι να περάσει από μπροστά μου, μου φαίνεται πως μπορεί να 'χει περάσει και κάνας αιώνας. Και στα καπάκια βλέπω εκείνη. Που σε πλήρη αντίθεση με εκείνον και παρά το ότι έχει ένα μωρό αγκαλιά, είναι εμφανώς αγχωμένη και κινείται γρήγορα, γρήγορα, τόσο γρήγορα που όταν σταματάει δίπλα σε εκείνον κάνω παράνοια πως τον έχει περάσει για στάση λεωφορείου. Όμως τον κοιτάζει στο πρόσωπο και τον ρωτάει σε σπαστά ελληνικά:
«Μήπως ξέρετε που είναι η οδός Ραγκαβή;».
Κοντοστέκεται, γυρνάει, την κοιτάζει, ξαναγυρνάει από την άλλη και λέει μιλώντας στο κενό:
«Ούτε που την έχω ακούσει».
Κι εκείνη φεύγει αλλά – άγνωστο γιατί- στρίβει στη Ραγκαβή. Οπότε – φαινομενικά- όλα καλά.

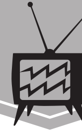
Αλλά δεν είναι καλά. Γιατί τύπος που βγάζει το σκυλί "καθημερινή" βόλτα στο Εφετείο και δεν ξέρει τη Ραγκαβή είναι εξωγήινος. Και εκείνος δεν έχει κεραίες. Και παίζω μαζί του την ίδια σκηνή σε επανάληψη και τον ξαναρωτάω:

«Μήπως ξέρετε που είναι η οδός Ραγκαβή;»
«Ναι, φίλε, το πρώτο στενό δεξιά».
«Άλλα είπες όμως στη γυναίκα».
«Ε, να, μωρέ, το σκυλί δεν είναι καλά».
«Κι εσύ όμως, χάλια είσαι».
«Χάλια, τι χάλια;»
«Χάλια από μέσα, χάλια κι απ' έξω»
«Μου τη λες;».
«Όχι, ραπάρω».
«Τι ραπάρεις;»
«Freestyle: τίποτα κουπλέ, τίποτα κλωτσιές, ό,τι κάτσει».
«Με απειλείς;»
«Όχι, καπνίζω και κάνω γκάλοπ».
«Γκάλοπ;»
«Ναι, πόσοι σκατόψυχοι ξέρουν που είναι η Ραγκαβή, εσύ είπαμε ξέρεις;».
«Ε;»
«Έφυγες».
«Έφυγα;»
«Έφυγες».
«Έφυγα».
«Έτσι».

ενώ αφεντικά και μήντια μιλάνε για:

την ΑΟΖ και τις ΠΑΡΑΒΙΑΣΕΙΣ
το ΣΚΑΦΟΣ του ΛΙΜΕΝΙΚΟΥ
και το τρακάρισμα
τους 2 αιχμάλωτους ΚΑΡΑΒΑΝΑΔΕΣ

Ο στρατός σε κάνει άντρα

Ε, τότε καλύτερα να απέχουμε

Κι αν έρθουν οι Τούρκοι;

Θα βαρεθούμε να τρώμε λαχματζούν

Στο στρατό κάνεις τις καλύτερες φιλίες

Ναι, γίνεται τρελό bonding στις μπουρδελότσαρκες

Με τρελόχαρτο δεν βρίσκεις δουλειά

Ενώ τώρα βρέχει από παντού επαγγελματική αποκατάσταση

Εγώ θα πάω ειδικές δυνάμεις για να γυμναστώ

Εγώ πάω για κάνα μπασκετάκι, και πρόσεχε μην ιδρώσει ο κώλος σου από το πολύ call of duty

ΤΙ ΓΥΡΕΥΟΥΝ ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΤΗΣ ΔΙΠΛΑΝΗΣ ΠΟΡΤΑΣ;

Γυρεύουν την "πάλι με χρόνια με καιρούς..."

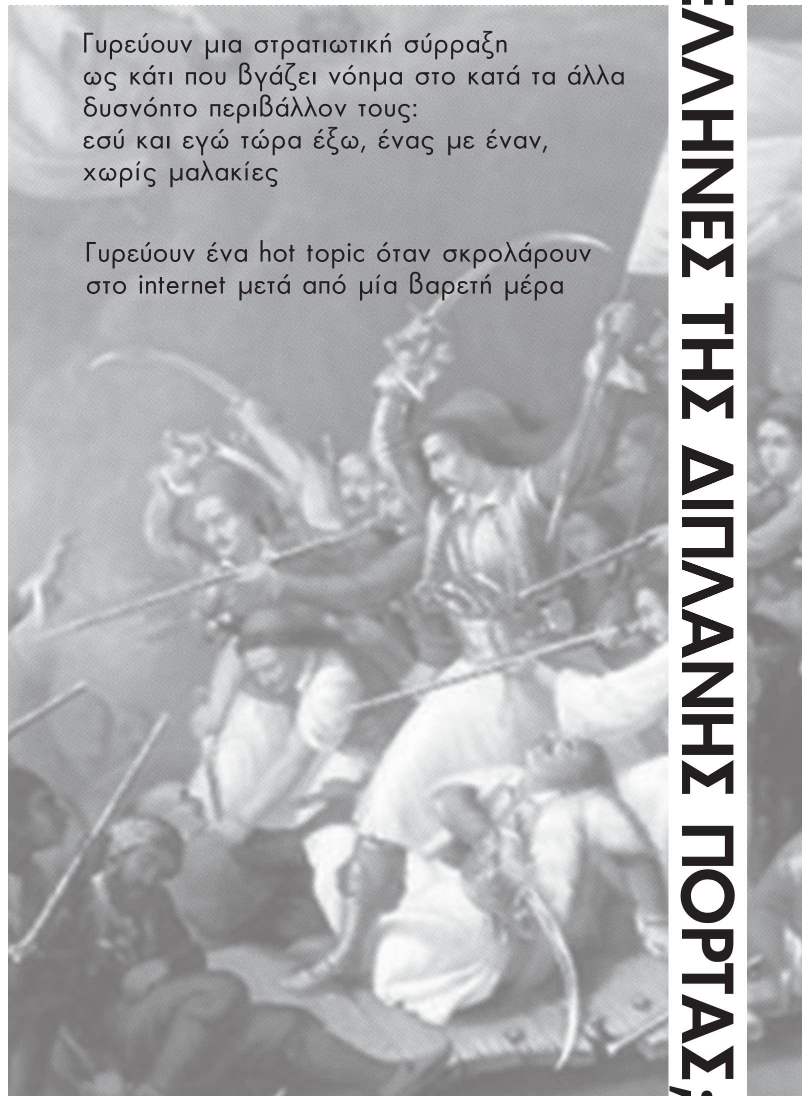
Γυρεύουν το σταυρό ενάντια στο μισοφέγγαρο, όπως παλιά

Γυρεύουν τον μεγαλέξαντρο
και τον κολοκοτρώνη στο αίμα που κυλάει
στις βουλωμένες αρτηρίες τους

Γυρεύουν την ανακουφιστική θεωρία
της εξάρτησης και του μεγάλου έθνους
που όλοι ζηλεύουν

Γυρεύουν μια στρατιωτική σύρραξη
ως κάτι που βγάζει νόημα στο κατά τα άλλα
δυσνόητο περιβάλλον τους:
εσύ και εγώ τώρα έξω, ένας με έναν,
χωρίς μαλακίες

Γυρεύουν ένα hot topic όταν σκρολάρουν
στο internet μετά από μία βαρετή μέρα

...και πολλά ακόμη. Με ό,τι τη βρίσκει ο καθένας στο κρεβάτι του
όπως λένε κι ίδιοι...

Ένα καυτό πήδημα
κι ένας ψυχρός χωρισμός

Ένα ξέφρενο πάρτυ
και μια σιωπηλή συνάθροιση

Ένα ξεκαρδιστικό γέλιο
κι ένα γοερό κλάμα

Ένα τρυφερό χάδι
κι ένα ξεγυρισμένο μπουνίδι

Ένας αδερφικός φίλος
κι ένας ορκισμένος εχθρός

Ένα μπάχαλο
μία σύλληψη
ένα μεροκάματο
μία λούφα
ένα άκουσμα
μια ματιά
ένα γράμμα
μία λέξη
ένα βλέμμα
μια κουβέντα
κι άλλα κι άλλα κι άλλα κι άλλα κι άλλα κι άλλα κι άλλα

μπορεί
να μην αποθανατιστούν
από κανένα smartphone
αλλά να αλλάξουν τη ζωή σου

ΛΕΣ;

Combat 18 hellas: Νεοναζιστική ομάδα στημένη στα πρότυπα της ομώνυμης αγγλικής των αρχών των 90's, με προσθήκη ελληνοκαγκουριάς και βλακείας. Τους συναντά κανείς και ως ΑΜΕ.

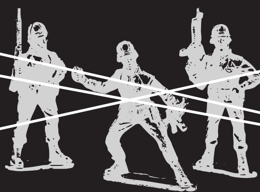
Η δράση της γνωστή από καιρό σε εμάς αλλά, εννοείται, και στις αρχές. Ως μιας ομαδούλας που είχε στόχο διάφορους χώρους (καταλήψεις και στέκια) μέσα στη νύχτα και δημοσιοποιούσε τα καμώματά της με βίντεο που μαρτυρούσαν την "τρομερή τους οργάνωση" και τα γοργά τους πόδια. Ως παιδομάζωμα (όχι και πολύ επιτυχημένο) κάποιων "ασυγκράτητων" ναζί που δεν καλύπτονταν από τη δράση της χ.α. Ως τυπικά ασπόνδυλα που δίνουν το ένα το άλλο μόλις η φάση βρωμίσει.

Από κει και πέρα, είτε πάνε μέσα σαν τρομοκρατική οργάνωση, είτε σαν κάτι άλλο, είτε και καθόλου, το σκηνικό μυρίζει σόου από πλευράς δημόσιας τάξης. Τώρα που αυτή η κυβέρνηση κοντεύει τετραετία, κάτι πρέπει να παρουσιάσει από πάταξη τρομοκρατίας, σύλληψη εγκληματικών οργανώσεων κλπ ειδικά τώρα που οι καταγγελίες περί ανομίας πάνε και έρχονται. Κάπως έτσι έγιναν οι συλλήψεις της Combat 18, κάπως έτσι έγιναν και τρεις εκκενώσεις καταλήψεων για να μην υπάρχει καμία αμφιβολία.

Για εμάς προφανώς το ζήτημα παραμένει πολύ διαφορετικό. Ο αντιφασισμός δεν είναι υπόθεση κάποιων ομάδων απέναντι σε άλλες αντίστοιχες από την άλλη μπάντα, αλλά υπόθεση καθημερινού πολέμου: της ζωής απέναντι στη σαπίλα, της ισότιμης μαχητικότητας απέναντι στα μπραβιλίκια. Κι αν οι ναζί δεν σηκώνουν κεφάλι, δεν είναι επειδή βρίσκονται πίσω από τα κάγκελα - ούτως ή άλλως κρυμμένοι ήταν. Αλλά επειδή ντόπιοι και μετανάστριες, αντιφασίστες και αντιφασίστριες δεν το επέτρεψαν.

Χτες, σήμερα, και αύριο, θα είμαστε εκεί να τους στείλουμε πίσω στις τρύπες τους.

ΣΕ ΕΛΛΑΔΑ
ΤΟΥΡΚΙΑ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ
Ο ΕΧΘΡΟΣ ΕΙΝΑΙ
ΣΤΙΣ ΤΡΑΠΕΖΕΣ
ΚΑΙ ΣΤΑ ΥΠΟΥΡΓΕΙΑ

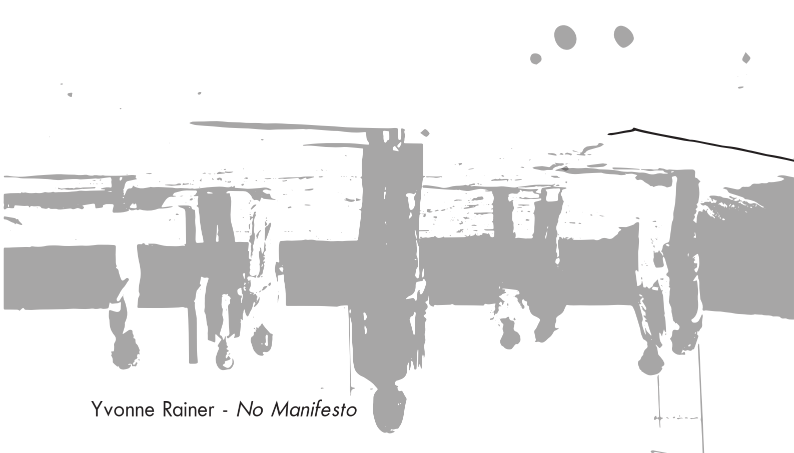

Η Χ. είναι σερβιτόρα. Ο Ψ. είναι θαμώνας στο μαγαζί που δουλεύει. Και ο Ψ. έχει την κακιά συνήθεια, να κάθεται πάντα δίπλα στις τουαλέτες μπεκροπίνοντας και σχολιάζοντας όποια κοπέλα περάσει. Μια μέρα όμως, ο Ψ. αποφάσισε να εξελίξει αυτή του τη συνήθεια. Καθώς έβγαινε, λοιπόν, μια κοπέλα απο την τουαλέτα, και φορούσε το μπουφάν της για να φύγει, αυτός με θολωμένο και γεμάτο αυτοπεποίθηση βλέμμα, κινήθηκε με απόλυτη άνεση μεν, παραπατώντας δε, προς εκείνη. Για να δείξει το μεγαλείο του ανδρισμού του πήγε να της φορέσει το πανωφόρι της - κολλώντας τη σκατόφατσά του στο λαιμό της - έβαλε τα βρωμόχερά του στην πλάτη και τη μέση της και την έσφιξε με δύναμη. Η κοπέλα πάγωσε και η Χ. , μπροστά στο αφεντικό της, που χαζογελούσε συγκαταβατικά, χωρίς να το πολυσκεφτεί πλησίασε απειλητικά τον Ψ. και τον έσπρωξε. Η Χ. κόλλησε στη μούρη του Ψ. Του φώναξε να σηκωθεί να φύγει, και μην ξαναπατήσει το πόδι του στο κωλομάγαζο. Όσο τα περιέγραφε αυτά η Χ. ο τόνος της φωνής της ανέβαινε, τα μάτια της αγρίευαν και τα χέρια της έκαναν απότομες και κοφτές κινήσεις. Όσο τα περιέγραφε αυτά η Χ., θυμηθήκαμε όλες εκείνες τις ιστορίες που έχουμε μοιραστεί με φίλες, που έχουμε ακούσει από γυναίκες στο δρόμο και στα λεωφορεία, που έχουμε δεί μπροστά στα μάτια μας. Όλες εκείνες τις καθημερινές ιστορίες που συνιστούν τη βίαιη πραγματικότητα για μας τις γυναίκες, όλες εκείνες τις συμπεριφορές που ξεχειλίζουν εξουσία και υποτίμηση και πρέπει να τις ανεχόμαστε όταν δουλεύουμε. Όλα τα αηδιαστικά βλέμματα, όλα τα "καταλάθος" χουφτώματα, τα και καλα κομπλιμέντα - πεσίματα, τις προσταγές από σιχαμένους πελάτες, αφεντικά, περαστικούς, οδηγούς, συναδέλφους. Και όσο τα λέγαμε αυτά οι παλμοί μας ανέβαιναν και η οργή μας μεγάλωνε. Και φανταζόμασταν τις ροχάλες που ρίχνουμε στις βλακόφατσες των πελατών, τα "άι στο διάολο" στο αφεντικό, τα βρισίδια και τις φωνές σε όσους μας θεωρούν αδύναμες, κατώτερες, ανίκανες. Σε όσους μας εκμεταλλεύονται και πιστεύουν ότι κάτι απο εμάς τους ανήκει ή ότι τους ανήκουμε ολοκληρωτικά.

Και όσο τα λέγαμε αυτά γελούσαμε σατανικά και φωνάζαμε υστερικά.

Και θα γελάμε σατανικά και θα φωνάζουμε υστερικά σε όποιον τολμάει να απλώνει χέρι πάνω μας.

Yvonne Rainer - *No Manifesto*

Όχι στο θέαμα.
Όχι στην δεξιοτεχνία.
Όχι στις μεταμορφώσεις
τη μαγεία και το προσποιητό
Όχι στην γοητεία και την υπερβατικότητα
της εικόνας του σταρ.
Όχι στο ηρωικό.
Όχι στο αντι-ηρωικό.
Όχι στα σκουπίδια
και τις αφηγηματικές εικόνες
Όχι στην εμπλοκή
του ερμηνευτή ή του θεατή.
Όχι στη φόρμα και το στυλ.
Όχι στη καθήλωση.
Όχι στην αποπλάνηση του θεατή
από τα μάτια του ερμηνευτή.
Όχι στην εκκεντρικότητα.
Όχι στο να προκαλείς συγκίνηση
ή να συγκινείσαι.

Η Yvonne Rainer, γεννημένη το 1934, είναι μια από τις πλέον αναγνωρίσιμες μορφές του σύγχρονου χορού, σαν χορεύτρια και χορογράφος, ενώ το καλλιτεχνικό έργο της εκτείνεται μέχρι τη σκηνοθεσία.
Σε πρώτο χρόνο άφησε το στίγμα της σαν ανατρεπτική καλλιτέχνιδα χάρη στη διαρκή αμφισβήτηση κάθε παραδοσιακής φόρμας. Όμως, σαν γνήσιο τέκνο των καιρών της δεν μπορούσε να μείνει ανεπηρέαστη από τις τεκτονικές αλλαγές των κινημάτων της δεκαετίας του '60, και ειδικότερα από τους μαχητικούς αγώνες του φεμινιστικού κινήματος. Κάτι που αναπόφευκτα αποτυπώθηκε και στο καλλιτεχνικό της έργο.

Καφές, τσιγάρο κι αναπτήρας
Ο Bayman βάζει beats και ανοίγει του
εγκεφάλου
ο αισθητήρας.
Ήρθα στην κάτω γειτονιά αφού έκλεισα
την πόρτα
Στη διαδρομή διαπίστωσα
πως όλα είν' όπως πρώτα.
Και
μη βιαστείς να σκεφτείς πως όλα είναι
αλλιώτικα,
ακόμα χτυπάει το μπάσο δυνατά
Αιγαλιώτικα
ακόμα οι δικοί μου τη βγάζουνε σε
πλατείες
και μοιράζουν φάπες σε φασίστες και
αστυνομίες
.

Βεβαίως, υπάρχουνε στη γύρα και οι
τέως,
κοινοί χαφιέδες που δεν είχανε τα
κότσια ευθέως,
Μα πάλι τα τσακάλια μου το πήρανε
γραμμή
και κανείς από δαύτους σώος δε
νυχτοπερπατεί
Είμαστε μια κοινότητα,
έξω απ'τη χιπχοπ κοινότητα που
δέχεται τη διαφορετικότητα
Αράζουμε και δρούμε άντρες γυναίκες
μαζί
γκέυ και λεσβίες με κοινό μίσος για
τους ναζί
Μετανάστες, βλέπουμε τα αδέρφια μας
σε κάσες
στα σύνορα πυροβολούν το χρώμα και
τις ράτσες
Και τι νομίζεις πως θα φοβηθούμε τους
καράφλες;
Χτυπάει ο Παυλάρας στις καρδιές μας
Γάμησε τις πλάτες

Αυτό εδώ είναι για τη γειτονιά
Για όσους είναι στη δουλειά
Απ' τα χρόνια τους τα εφηβικά
Άνεργους, ξένους,
διαφορετικούς
Καταπιεσμένους που δεν έμαθες
να ακούς

Δόξα τα λεφτά έχουμε θεό

Τα σχολικά βιβλία του λυκείου λένε πως η Εκκλησία την περίοδο του Μεσαίωνα ήταν ο μεγαλύτερος φεουδάρχης στην Ευρώπη, καθώς κατείχε σχεδόν τα 2/3 της καλλιεργήσιμης γης.

Αυτό όμως που τα σχολικά βιβλία δε λένε είναι πως χίλια και βάλε χρόνια μετά η κατάσταση δεν είναι και πολύ διαφορετική.

Στα μέρη μας για παράδειγμα, η Εκκλησία είναι ένας από τους βασικότερους μετόχους της μεγαλύτερης τράπεζας, της Εθνικής Τράπεζας, ενώ έχει στην κατοχή της πάνω από 1.400 ακίνητα πολλά από τα οποία εκμεταλλεύεται εμπορικά.

Αν σε αυτά προστεθούν και οι μεγάλες περιουσίες των μοναστηριών σε όλη τη χώρα, τότε μιλάμε για ένα πραγματικό οικονομικό κολοσσό ικανό να συναγωνιστεί πολυεθνικές εταιρείες.

Κι όμως, παρόλα αυτά, οποιαδήποτε παροχή της Εκκλησίας προς τους πιστούς πληρώνεται, και μάλιστα αδρά, ενώ οι μισθοί των παπάδων καλύπτονται από τον κρατικό προϋπολογισμό, δηλαδή από τους έμμεσους και άμεσους φόρους που, θέλοντας και μη, πληρώνουμε σαν μαλάκες.

Έτσι δεν είναι διόλου περίεργο που το παπαδαριό σκίζει τα ράσα του όποτε ακούγεται η παραμικρή κουβέντα περί διαχωρισμού Εκκλησίας και κράτους.

Ποιος είχε ποτέ κότα με χρυσά αυγά και τη χάρισε;

Και ποιος έχασε την μπέσα του
για να την βρουν οι παπάδες;

**ΠΡΟΒΟΛή:
"ΤΟΥ ΘΕΟύ ΤΑ ΠΡάΜΑΤΑ"**

από το ANTIFA PROJECTOR

**18.04.18 ΑΣΟΕΕ
19.30**

